

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. G.**
zastoupená společností TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022 č. j. 27917/22/5300-22441-711776,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022 č. j. 27917/22/5300-22441-711776, kterým byla částečně změněna a ve zbytku potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 7. 6. 2021 č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2577804/21/3215-50522-802633, č. j. 2578334/21/3215-50522-802633, č. j. 2578432/21/3215-50522-802633 č. j. 2578495/21/3215-50522-802633, č. j. 2578662/21/3215-50522-802633, č. j. 2578789/21/3215-50522-802633, č. j. 2579480/21/3215-50522-802633, č. j. 2579541/21/3215-50522-802633, č. j. 2579588/21/3215-50522-802633, č. j. 2579648/21/3215-50522-802633, č. j. 2579683/21/3215-50522-802633 a č. j. 2579720/21/3215-50522-802633, jimiž byly žalobkyni doměřeny daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2016, 1.– 4. čtvrtletí 2017, 1.– 4. čtvrtletí 2018 a 1. a 2. čtvrtletí 2019.

2. V podané žalobě žalobkyně k podstatě věci uvedla, že po zahájení daňové kontroly dne 30. 9. 2019 byly odcizeny z jejího vozidla všechny shromážděné požadované dokumenty. Tuto skutečnost nahlásila Policii České republiky. Z objektivních příčin tak nemohla splnit své prvotní důkazní břemeno včetně předložení daňových dokladů a souvisejících listin, evidencí pro daňové účely dle ust. § 100 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“), jelikož je vedla pouze v listinné podobě. Žalobkyně se pokusila o unesení důkazního břemene, nicméně podařilo se jí předložit pouze přibližně 3 % z vykázaných plnění. Přesto správce daně setrval na svém stanovisku stanovit daň dokazováním, ačkoliv žalobkyně navrhovala stanovení daně na základě pomůcek. Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je tak otázka, zda žalovaný jednal zákonně, když setrval na stanovení daně dokazováním.
3. V další části žaloby žalobkyně namítla nemožnost stanovit daň dokazováním. Žalovaný nebral v potaz zákonný cíl správy daní, tedy zjistit a stanovit daň ve správné výši. Odkázala na odbornou literaturu (*Baxa J. a kolektiv. Daňový řád. Komentář. 1.díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 1018*) a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to rozsudky sp. zn. 7 Afs 86/2011, sp. zn. 5 Afs 83/2012, sp. zn. 1 Afs 363/2018. Žalovaný v bodě 26 napadeného rozhodnutí konstatoval, že první podmínku pro stanovení daně na základě pomůcek žalobkyně naplnila, když vlivem odcizení pro daňovou kontrolu přichystaných dokladů nebyla schopna tyto předložit a nesplnila tudíž zákonné povinnosti při dokazování. V daném případě je podle žalobkyně nutno vycházet z konkrétních okolností jejího případu, kdy převážná část kontrolovaného plnění byla vykázána v oddíle B3 kontrolních hlášení. Jednalo se tedy o plnění, u kterých nebyly v kontrolních hlášeních, ani v daňových priznáních specifikovány konkrétní daňové doklady, nebylo možno bez nahlédnutí do odcizených dokladů identifikovat poskytovatele plnění, nebylo tedy možno ověřit předmětná plnění prostřednictvím výzev podle § 57 daňového řádu či vyslechnout konkrétní dodavatele, jelikož tito nebyli v řízení známí. V řízení tak nebyly objektivně dány relevantní možnosti dokazování provádět. Žalobkyně opět odkázala na judikaturu NSS, a to rozsudky sp. zn. 4 Afs 87/2015 a sp. zn. 8 Afs 78/2007. Dále s odkazem na odbornou literaturu (*Lichnovský O. a kolektiv, Daňový řád. Komentář. 4.vydání. Praha: C.H. Beck, 2021, s. 452*), podle níž stanovení daně podle pomůcek by mělo být krajním řešením, žalobkyně zdůraznila, že se v jejím případě sešly okolnosti, které toto řešení činí jediným možným, aby byl současně dodržen základní cíl správy daní. V případě žalobkyně nebylo možno prokázat nárok na odpočet daně jinak než využitím odcizených dokumentů, neboť nebyly přítomny další indicie, které by k prokázání daly faktickou možnost. Kontrolní hlášení ani daňová priznání žádné indicie neobsahovala, což konstatoval i žalovaný. Tuto faktickou nemožnost zakládala povaha drtivé většiny plnění, neboť byly uvedeny v oddíle B3 kontrolních hlášení, kde se neuvádějí ostatní údaje. Mnohost plnění priznaných žalobkyní v oddíle B3 kontrolního hlášení ji neuvěřuje z podvodného jednání, nebo jak se snažil žalovaný

dovodit v bodě 29 napadeného rozhodnutí, z fiktivnosti těchto plnění. Žalobkyně provozovala na webových stránkách www.minibazar.cz bazar s oblečením a v rámci této činnosti není vůbec ojedinělé nakupovat produkty po menších počtech od vícero dodavatelů, mnohdy i nahodile, nikoliv od stále stejných subjektů. Bylo plně na žalobkyni, jak své zboží nakoupí, neboť soukromé právo je založeno na smluvní volnosti a principu autonomie vůle. Závěr žalovaného obsažený v bodě 29 napadeného rozhodnutí umocňuje jeho nezákonnou snahu skrze objektivní nemožnost vést řádné dokazování a žalobkyni bez dalšího doměřit daňovou povinnost v maximální výši.

4. Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný stanovil daň na základě dokazování nezákonně, neboť došlo k naplnění podmínek pro stanovení daně na základě pomůcek. Žalovaný se neřídil základním cílem správy daní, ale vidinou snadné maximalizace doměřené daně na základě dokazování, které z drtivé většiny nebylo možné. Žalobkyně poukázala na obdobně nezákonný výběr daní žalovaným v jiných věcech žalobkyně, který shledal Krajský soud v Ostravě nezákonným svými rozsudky sp. zn. 22 Af 26/2020 a sp. zn. 22 Af 12/2020.
5. Žalovaný ve vyjádření uvedl primárně odkaz na napadené rozhodnutí a právní názor v něm uvedený, přičemž právní základ případu je shrnut pod body 10–20 napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný zdůraznil nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro stanovení daně za použití pomůcek (1. daňový subjekt při dokazování nesplnil některou ze zákonných povinností, 2. porušení zákonných povinností daňového subjektu je takového rozsahu, že již nelze stanovit daň na základě dokazování, 3. daň mohla být prostřednictvím pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě).
6. Žalovaný poukázal na body 23–25 napadeného rozhodnutí, z nichž plyne, že žalobkyně ani na výzvu správce daně nesplnila svou zákonnou povinnost, když nepředložila evidence pro daňové účely za předmětná zdaňovací období. K tomu odkázal také na tabulku č. 14 na str. 40–41 zprávy o daňové kontrole (dále jen „ZDK“). Žalobkyně v případě části plnění, k nimž následně předložila daňové doklady v reakci na výzvy k prokázání skutečností, již nepředložila žádné důkazní prostředky a nesplnila tak svoji zákonnou povinnost. První podmínka pro stanovení daně na základě pomůcek tak byla splněna. Ovšem pouhá tato skutečnost neznamena automaticky přechod ke stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný v bodě 16 napadeného rozhodnutí zdůraznil, že dokazování má přednost před stanovením daně podle pomůcek.
7. Na základě skutečností shrnutých v bodech 28–30 napadeného rozhodnutí má žalovaný za to, že i přes porušení zákonných povinností žalobkyně bylo možné daň stanovit dokazováním. Podle žalovaného nebyla splněna druhá z podmínek pro stanovení daně podle pomůcek a to, že porušení zákonných povinností je takového rozsahu, že již nelze daň stanovit na základě dokazování. Cíl správy daní dle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) porušen nebyl, neboť stanovení daně dokazováním má přednost před stanovením daně podle pomůcek.
8. Dále žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 Afs 87/2015-29, podle kterého pro použití pomůcek nelze stanovit žádný algoritmus či pravidlo a záleží vždy na konkrétním skutkovém stavu. Žalobkyně se mylí, pokud tvrdí, že by podmínkou přechodu na stanovení daně podle pomůcek bylo, že všechny účetní případy nelze spolehlivě prokázat jinak než ztraceným účetnictvím. Rozšířený senát NSS v označeném rozhodnutí také uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje

že pro přechod na stanovení daně podle pomůcek nelze ani vyjádřit procentuální rozsah zpochybněného účetnictví a záleží vždy na konkrétním skutkovém stavu.

9. Žalovaný uvedl v bodě 29 napadeného rozhodnutí odkaz na rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 102/2008, z něhož plyne, že na povinnosti daňového subjektu prokázat nárok na odpočet daně daňovým dokladem nic nemění ani skutečnost, že mu byly daňové doklady odcizeny. Také v rozsudku sp. zn. 1 Afs 3/2003 NSS výslovně uvedl, že nesplnění zákonné povinnosti daňového subjektu při dokazování jím uváděných skutečností je třeba posuzovat z hlediska objektivního a okolnost, zda toto nesplnění daňový subjekt zavinil, je okolností nevýznamnou. Ani skutečnost, že účetnictví bylo odcizeno či zničeno, nezbavuje daňový subjekt povinnosti k výzvě správce prokázat všechny skutečnosti, které je povinen v daňovém prohlášení uvést. Na základě uvedeného plyne, že i v případě odcizení účetnictví nelze vyloučit možnost daňového subjektu svá tvrzení prokázat jinými důkazními prostředky. Žalobkyně mohla vyvinout potřebné úsilí a skutečnosti požadované správcem daně prokázat jiným způsobem, případně i ve spolupráci se svými obchodními partnery. Žalobkyni nelze přisvědčit, že by pouhá ztráta účetnictví znamenala objektivní nemožnost dokazování. Žalobkyně ostatně v průběhu daňové kontroly vyvinula úsilí k prokázání svého nároku na odpočet daně, a začala postupně dokládat daňové doklady k části plnění vykázaných v oddíle B3 kontrolních hlášení podaných za předmětná zdaňovací období (bod 25 napadeného rozhodnutí).
10. Z bodu 30 napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně disponoval důkazními prostředky jak předloženými žalobkyní, tak obstaranými správcem daně bez součinnosti s žalobkyní, na základě kterých byl schopen stanovit daň dokazováním, tj. v tomto případě nárok na odpočet daně z fakticky realizovaných přijatých zdanitelných plnění souvisejících s výkonem ekonomické činnosti žalobkyně (např. provoz osobního automobilu, pronájem skladových prostor, režijní náklady, ostraha objektu odběratele SANIZO, spol. s r .o.). V případě ostatních daňových dokladů žalobkyni nic nebránilo, aby alespoň identifikovala své dodavatele, aby si od nich mohl správce daně obstarat důkazní prostředky prostřednictvím výzev k poskytnutí součinnosti podle § 57 daňového řádu. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 28/2007, v němž NSS uvedl, že nelze předpokládat úspěch daňových subjektů, kteří v potřebné době nenaplnili své zákonem stanovené povinnosti a následně se domáhají stanovení své daňové povinnosti způsobem, který jim nejvíce vyhovuje. Také v případě žalobkyně je vykázána převážná část přijatých zdanitelných plnění ve výši 10 000 Kč v oddílu B3 kontrolních hlášení podaných za předmětná zdaňovací období, přičemž u těchto plnění nejsou specifikovány konkrétní daňové doklady, ani není možné identifikovat poskytovatele a ověřit u nich poskytnutí předmětných plnění. Ve většině kontrolovaných období se přitom jednalo o 100 % žalobkyní tvrzených přijatých zdanitelných plnění. Pouhá tři plnění byla vykázána v oddíle B2 kontrolních hlášení.
11. Tvrzení žalobkyně ohledně provozování bazaru s oblečením je podle žalovaného účelové, neboť předmětem jejího podnikání je především poskytování služby bezpečnostní agentury, přičemž v případě této ekonomické činnosti vzbuzuje pořízování plnění s takto nízkým základem daně pochybnosti, zda deklarované údaje mají odraz ve fakticky poskytnutých plněních. Žalobkyně převážnou část svých dodavatelů nspecifikovala, ačkoliv je musela logicky znát ze své ekonomické činnosti, což nasvědčuje tomu, že převážná část plnění

vykázaných v oddílu B3 nebyla ve skutečnosti nikdy realizována a byla vykázána toliko za účelem daňové optimalizace. O tom svědčí i skutečnost, že žalobkyně přes údajné odcizení účetnictví začala v průběhu daňové kontroly dokládat daňové doklady k reálně existujícím přijatým zdanitelným plněním souvisejícím s výkonem její ekonomické činnosti. Dle údajů zjištěných od České správy sociálního zabezpečení měla žalobkyně dva zaměstnance, přičemž dle vlastních tvrzení zaměstnávala řadu dalších osob na dohody o provedení práce a disponovala tak vlastními zaměstnanci k poskytování služeb svým odběratelům. Snahu žalobkyně prokázat nárok na odpočet daně nelze hodnotit tak, že by vedla k objektivní nemožnosti stanovit daň dokazováním. Z bodu 30 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný žalobkyni přiznal řadu uplatněných nároků na odpočet daně, jelikož u nich splnila zákonné podmínky pro jejich uznání. Skutečnost, že se jednalo pouze o malou část z celkového objemu přijatých plnění, je irelevantní s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 4 Afs 87/2015.

12. K odkazu žalobkyně na předchozí rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v jiných věcech žalobkyně poukázal žalovaný na to, že tato námitka je zcela mimoběžná, neboť rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 26/2020 ze dne 16. 9. 2021 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného i zajišťovací příkazy na dosud nestanovenou DPH za předmětná zdaňovací období, nicméně důvodem bylo nesplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, což nemá žádný vliv na zákonnost postupu správce daně v nalézacím řízení, které má zcela jiný předmět i účel. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
14. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 30. 9. 2019 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola na DPH za výše uvedená zdaňovací období, a to pouze v rozsahu plnění vykázaných žalobkyní v oddílu B3 kontrolních hlášení. Prvostupňový správce daně provedenou daňovou kontrolou dospěl k závěru, že žalobkyně u části plnění vykázaných v oddílu B3 kontrolních hlášení neunesla ani své primární důkazní břemeno, neboť nepředložila daňové doklady a nesplnila tak podmínku pro uplatnění dle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH. V případě části daňových dokladů, které byly žalobkyní v průběhu daňové kontroly předloženy, dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno a neprokázala splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle ust. § 72 a § 73 ZDPH, a to zejména využití těchto plnění v rámci své ekonomické činnosti, popř. faktické přijetí či předmět a rozsah plnění. Z tohoto důvodu správce daně snížil nárok na odpočet daně uplatněný žalobkyní v daňových přiznáních o hodnotu plnění vykázaných v oddílu B3 kontrolních hlášení. Daň byla stanovena dokazováním. Daňová kontrola byla v souladu se zákonnou úpravou ukončena dne 28. 5. 2021. Na jejím základě vydal správce daně platební výměry, proti nimž podala žalobkyně odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
15. Na základě výše uvedeného krajský soud shrnuje, že předmětem sporu mezi oběma účastníky řízení je otázka, zda žalovaný postupoval zákonně, když setrval na stanovení daně dokazováním.

16. Obsahem napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že žalovaný se stěžejní otázkou zabýval velmi podrobně již v rámci vymezení právního základu případu v bodech 10–20 napadeného rozhodnutí, kde přehledně a vyčerpávajícím způsobem vymezil pro věc podstatné právní normy a stěžejní judikaturu. S těmito právními východisky se krajský soud plně ztotožňuje. Skutkově se žalovaný s v podstatě totožnou odvolací námitkou žalobkyně vypořádal v bodech 24–31 svého rozhodnutí, kde detailně rozvedl důvody, pro které nelze dle jeho přesvědčení stanovit daň přechodem na pomůcky.
17. Žalobkyně v podané žalobě argumentaci žalovaného žádným nosným způsobem nerozporovala, setrvala v obecném tvrzení o nemožnosti stanovit daň dokazováním s akcentem na zákonný cíl správy daní. Podle žalobkyně nebyly dány objektivní možnosti dokazování provádět., když blíže uvedla pouze, že je nutné vycházet z konkrétních okolností jejího případu, kdy převážná část kontrolovaného plnění byla vykázána v oddíle B3 kontrolních hlášení, dále odkázala na odbornou literaturu a judikaturu NSS. Žalobkyně zdůraznila okolnosti, které se v jejím případě sešly a pro které nelze stanovit daň dokazováním. Za tyto okolnosti označila odcizení dokladů vztahujících se k posuzovaným zdaňovacím obdobím a fakt, že většina plnění byla uvedena v oddíle B3 kontrolních hlášení, kde se neuvádějí žádné další údaje o plněních a o obchodních partnerech.
18. S těmito tvrzeními se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, a to přehledně, přezkoumatelně a argumentačně správně (zejm. body 28, 29 a 30 napadeného rozhodnutí). Také obsahem ZDK má krajský soud za prokázané, že správce daně dostatečně konkrétně vymezil, která plnění žalobkyně považuje za prokázaná (str. 40–41 ZDK), když nejprve doklady doložené žalobkyní roztrídil podle předmětu plnění, k nimž se vztahovaly (str. 9 a násl. ZDK). Dokazování tedy bylo možné a bylo také realizováno.
19. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobkyni nic nebránilo, aby vyvinula potřebné úsilí a prokázala svá daňová tvrzení jinými důkazními prostředky. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly některá plnění za sledované období prokázala, i když ve vztahu k celkovému rozsahu daňové kontroly byla míra prokázání pouhým zlomkem všech vykázaných plnění. Žalovaný přiznal žalobkyni řadu uplatněných nároků na odpočet (blíže bod 30 napadeného rozhodnutí), jelikož splnila všechny podmínky pro nárok na odpočet daně. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že skutečnost, že se jednalo o zlomkovou část celkového objemu přijatých plnění, je irelevantní s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 4 Afs 87/2015, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 3418/2016.
20. Žalobkyně v žalobě ani ve správním řízení neuvedla žádné důvody, pro které nemohla své důkazní povinnosti dostát ve větším rozsahu, neuvedla, proč není schopna identifikovat své obchodní partnery, což vyznívá nepřesvědčivě a účelově. Žalobkyně v tomto směru setrvala v naprosté mlčenlivosti, která je pro krajský soud nevěrohodná také s ohledem na skutečnost, že žalobkyně provozovala svou ekonomickou činnost jako OSVČ, a proto musela nutně znát své obchodní partnery, s nimiž jako fyzická podnikající osoba byla nezbytně v kontaktu. Svou pasivitu a absenci jejího racionálního vysvětlení se žalobkyně snaží zastříti akcentem na skutečnost, že prokázána byla pouze asi 3 % sporných plnění, takže zde byl důvod pro přechod na pomůcky.

21. Krajský soud tento názor žalobkyně nesdílí, když se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, proč je nezbytné setrvat v rovině dokazování, opřenu o přílehlavou judikaturu NSS, zejm. rozsudky sp. zn. 1 Afs 102/2008, sp. zn. 1 Afs 3/2003, sp. zn. 9 Afs 28/2007 a usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 4 Afs 87/2015, jejichž podstatné závěry plně aplikovatelné na případ žalobkyně žalovaný vtělil do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto neshledal důvod pro jejich opětovné opakování v tomto rozsudku. Odkazovaná judikatura přitom představuje dlouhodobě konstantní náhled správních soudů na řešenou právní otázku možnosti zákonného přechodu na stanovení daně podle pomůcek. Krajský soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že v posuzované věci k naplnění zákonných podmínek pro přechod na pomůcky nedošlo. Žalobkyně sice nesplnila svou zákonnou povinnost předložit důkazní prostředky, čímž naplnila první z podmínek stanovených § 98 odst. 1 daňového řádu (bod 26 napadeného rozhodnutí), což však pro přechod na pomůcky nepostačuje, neboť dokazování nebylo nemožné, jak prokazuje obsah správních spisů, a nebyla tedy splněna další ze zákonných podmínek pro přechod na pomůcky, které musí být naplněny kumulativně.
22. Podle názoru krajského soudu žalovaný vyhodnotil posuzovanou věc z pohledu právního i skutkového stavu komplexně, přezkoumatelně a věcně správně a jeho závěry jsou podpořeny setrvalou judikaturou správních soudů. Soud proto žalobní tvrzení neshledal důvodnými.
23. Odkaz žalobkyně na předchozí rozsudky Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 26/2020 a sp. zn. 22 Af 12/2020 považuje krajský soud za zcela nepřipadné, neboť s nyní posuzovanou věcí nesouvisí, když rozsudek sp. zn. 22 Af 26/2020 byl vydán ve věci zajišťovacích příkazů a rozsudek sp. zn. 22 Af 12/2020 ve věci exekučních příkazů. Procesní úspěch žalobkyně v označených věcech je bez vlivu na nyní posuzovanou žalobu.
24. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. března 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje